

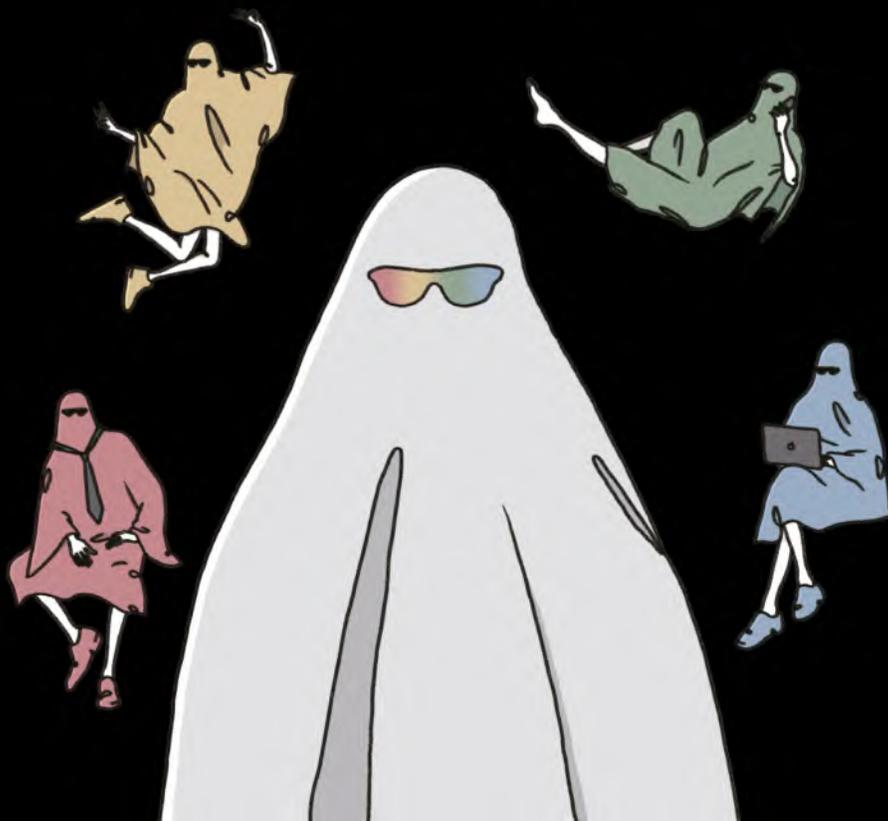
Spring

ชุด เรื่องและภาพ
อักษรภักดิ์ เหมวงษ์ เป่า

ที่เบลอๆ เพราะยังไม่เจอตัวเอง

흐릿한 나를 견디는 법

เมื่อรู้สึกว่าชีวิตยังไม่ชัดเจน ค้นหาตัวตนที่แท้จริงไม่เจอ
ถึงเวลาปลดล็อกความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ ปล่อยาวงสิ่งที่ไม่จำเป็น
เพื่อค้นพบตัวเองพร้อมกับชีวิตที่มีความสุขอีกครั้ง

Spring
here we grow

ที่เบลอๆ เพราะยังไม่เจอตัวเอง

흐릿한 나를 견디는 법

ซุก
เรื่องและภาพ

อักษรภักดิ์ เหมวงษ์
แปล

115014 ด้อร่ากริบที่สี่ดั้น

ที่เบลอๆ เพราะยังไม่เจอตัวเอง

흐릿한 나를 건디는 봄

Spring

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Springbooks

흐릿한 나를 건디는 봄 by ฅ

HOW TO ENDURE MY BLURRY SELF by Ssuk

Copyright © 2024

All rights reserved.

Thai language copyright © 2026 AMARIN CORPORATIONS PUBLIC COMPANY LIMITED

Thai translation rights arranged with BIG FISH BOOKS INC. through EYA (Eric Yang Agency)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดคุณออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8954-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จีระชอร์

บรรณาธิการบริหาร พรชภา บัวสุข • บรรณาธิการ กัญหาภรณ์ สมพงษ์สวัสดิ์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ธีรดา ศรีพิพัฒน์กุล, จีรพรรณ เมื่อนพังกา

คำนำสำนักพิมพ์

คนเรามักชอบคาดหวังตัวเองกับผู้อื่นอยู่เสมอ พอเป็นคนที่มีความสามารถครึ่ง ๆ กลาง ๆ หันไปหาคนรอบข้างก็มีแต่คนเก่ง พอมองย้อนกลับมา ก็แอบด้อยค่าตัวเองอยู่เงียบ ๆ บางครั้งก็รู้สึกว่าคุณชีวิตเรานั้นจิตจางยิ่งกว่าผีเสียอีก เมื่อความรู้สึกเล็กๆ ภายในจิตใจเริ่มก่อตัวขึ้นมา

งานอดิเรกยามว่างที่เคยรักก็เริ่มกลายเป็นเรื่องไร้สาระขึ้นมา

อาหารจานโปรดกลับจืดชืดไร้รสชาติ

ความผิดหวังซ้ำซาก ทำให้ไม่อยากแม้แต่จะลุกจากเตียง

กลายเป็นคนไร้จุดหมายที่ใช้ชีวิตไปวัน ๆ เพียงเพราะเรื่องราวชีวิตไม่เป็นอย่างที่หวัง

แล้วยังไงต่อล่ะ การที่เราได้ใช้ชีวิตแบบธรรมดาไม่ต้องหวือหวาก็ใช้ว่าจะไม่มีความสุขนี่นา ลองปล่อยใจให้สบายและใช้ชีวิตไปอย่างไม่ต้องเคร่งเครียดดูสิ น้อยก็ลองพัก เบื่อก็หากิจกรรม ชีวิตคนเราไม่ได้ดีร้อยเปอร์เซ็นต์และก็ได้แค่แยจกกลับมาไม่ได้

ดูอย่างเจ้าผีนิรนามตอนนี้สิ เรื่องราวเส้นทางชีวิตประจำวันที่ไม่ต่างไปจากมนุษย์แบบเรามากนัก ค้นหาเส้นทางการใช้ชีวิตในฉบับของตัวเองให้มีความสุขได้จากสิ่งที่พบเจอและเรียนรู้จากช่วงเวลาที่ผ่านมา ทั้งความหวัง ความผิดหวัง อุปสรรคต่างๆ ที่ก้าวผ่านมาได้นั้นทำให้เขาเติบโตมากยิ่งขึ้น ด้วยจิตใจและการยืนหยัดของเขาเอง หวังว่าเจ้าผีนิรนามจะช่วยพาให้คุณค้นพบตัวเองมากยิ่งขึ้น

Spring

สารบัญ

บทนำ พายเรือทุกวัน

002

บทที่ 1

กรรมวิธี

ก่อร่างสร้างโลก

กระดุมเม็ดแรก	010
ฉันชอบความพยายามของตัวเอง	014
หนึ่งเดียว	018
อยากให้มาเหงาด้วยกัน	022
รูปร่างของความฝัน	026
ทำหน้าที่ของตัวเอง	030
วิธีสร้างโลกของตัวเองให้เป็นรูปเป็นร่าง	034
ค้นพบโลกใหม่	038
ไม่สมบูรณ์	042
แหะ ๆ	046
ย้อนแย้งรวมกัน	052
ยังไงก็จะไปต่อ	056
พักผ่อนก็งี้แหละ	060
ความสงบคือสิ่งล้ำค่า	064
ไม่อยากทำอะไรเลย	068
เจ้าความเหนียวล้า จะมาหากันทำไม	072
อยากสบาย	078
วิธีโอความผิดพลาดเล่นซ้ำวนไป	080
ความสำเร็จต้องใช้เวลา	084
ไม่มีอะไรหรอก ไม่มี	088

บทที่ 2

อนุญาต

ให้มีความสุข

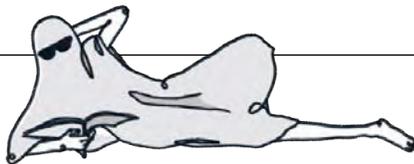

วันเกิด	094
ชมรมคนชอบอวย	098
ตอนหนึ่ง	102
ความหมายของชีวิต	106
ชีวิตเราคืออยู่แล้ว	110
ตัวเอก	112
ถ้าชีวิตหนักนัก คำนี้ช่วยได้	116
จู่ๆ ก็แพลงก์	120
กินข้าวด้วยนะ	124
อยู่ที่ใจ	128
เมื่อสวิตช์เล็กๆ ถูกเปิดขึ้นมา	132
สบายใจไว้สิ่งเร้า	136
คำพูดแห่งการละ	140
อนุญาตให้มีความสุข	142
แววดตาเป็นประกายกับจิตใจใสสะอาด	146
คำตอบแบบใด	150
ค่อยๆ พังครืน	154

ไม่เท่าไร	160
วันแบบนี้ ก็ต้องมีกันบ้าง	164
ระหว่างทางกลับ	168
เธอผู้แข็งแกร่ง	172
แกร่งกว่าเก่าเพื่อสุขกว่าเดิม	176
เศษเสี้ยวไร้อาหาร	178
ว่าด้วยฉันกับการمينเฉย	182
คำที่ซ่อนไว้	186
ความสุขส่วนรวม ความสุขส่วนตัว	190
พลังของคำพูด	194
โดยที่เราไม่ตั้งใจ	198
ไม่อยากให้หรือรับอะไรทั้งนั้น	202
ต้องเขียนให้ได้สิบหน้า	204
ภาพทรงจำ ณ ที่แห่งนั้น	208
ปลอบโยน	212

บทที่ 4

อยากเป็น

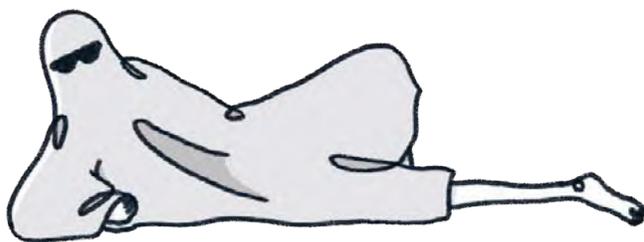

คนเท่

'ชีวิต' ยังไงก็เป็นไปได้	218
ทำที่ที่คลุมเครือ	222
บทสัมภาษณ์ที่ไร้ซึ่งความกลัว	226
ไหนๆ ก็ไหนๆ ต้องทำให้ได้	230
มันจะผ่านไปด้วยดี	234
บนกระดาศษย์บัน	238
ทำไปได้	242
ผลักไสความเหน้อยล้า	246
อยากเป็นคนเท่	250
รูปแบบการเดิน	254
พักแต่ไม่ผ่อน	258
ไม่ว่ายังไง ก็ยังต้องใช้ชีวิต	262
สิ่งที่สำคัญจริงๆ	266
วิวัฒนาการของไปเกมอน	270
เมตามอน	274
เอาสิ่งที่ชอบมาเป็นงาน	278
แสงสว่างกับความมืด	282

บทส่งท้าย จดหมายตอบกลับ 286

เกี่ยวกับผู้เขียน 290

เพราะการหนีทำให้ค้นพบโลกใหม่

บทนำ

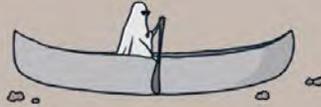
พายเรือทุกวัน

ว่ากันว่าเราไม่ได้พายเรือ
เฉพาะเวลาน้ำขึ้น

เราล้วนพายเรืออยู่ตลอดเวลา
เมื่อน้ำมาก เรือจึงแล่นไป

ใจที่แหลกสลาย
เพราะพรสวรรค์ครึ่ง ๆ กลาง ๆ

กับความล้มเหลวมากมายยังคงแจ่มชัด

แอบเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น
หันกลับไปมองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

วนอยู่กับความสิ้นหวังและลุกขึ้นใหม่

นี่ก็อีกจฉฉฉ
คนที่เขาก้าวหน้าไปได้ไว

อับอายกับทักษะอันอ่อนด้อย

จนปานนี้
ก็ยิ่งเล็กไม่ได้

บ้าบอสิ้นดี

เพราะงั้นเลยทำ
ก้มหน้าทำไป

หมกมุ่นเข้าไป
จะได้ไม่เสียใจอีก

นี่ถึงความสุขที่เคยรักในบางหน

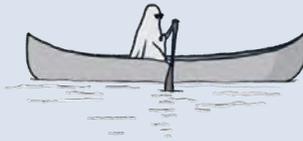
เพื่อจะไม่ลืมความรู้สึกนั้น

เลยพายเรือไปเรื่อยๆ
พอถึงโอกาสน้ำขึ้น

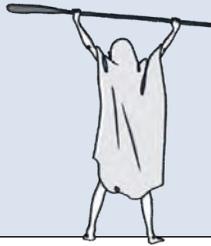
พอให้ตัดทวงความสำเร็จสักนิด
คำชมสักหน่อย

ความตื่นเต้้นั้นรุนแรง
ทว่าแสนสั้น

จึงต้องออกพายเรืออีกครั้ง
แต่มันไม่เจ็บปวดเท่าคราวก่อนอีกแล้ว

ด้วยความเชื่อว่่าสักวัน
ฉันจะเปล่งประกาย

ส่องแสงสุกสว่างแน่นอน

กรรมวิธี

ก่อร่างสร้างโลก

บทที่ 1

🕶️ กระจุดุมเม็ดแรก

เพิ่งมารู้เอาทีหลังว่า
'การเริ่มต้นสำคัญ'

แท้จริงแล้วหมายถึง
'สิ่งสำคัญคือการเริ่มก่อน'

ฉันเป็นพวกเพอร์เฟกชันนิสต์แบบเพี้ยนๆ

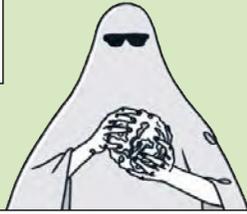
ก็ครั้งแล้วที่ไม่กล้าก้าวออกไป
เพราะมัวแต่วางแผนมากเกินไปจนเกิดกลัวขึ้นมา

ฉันกลัวการเริ่มต้น
ถ้าก้าวไปผิดทาง

กระยะหรือระดับผิดจะทำไมยัง
สุดท้ายก็ยืนที่อก้าวขาไม่ออก

วันที่ฉันวางปากกา
เพราะคิดว่าเขียนไม่ดี

กระดาษที่วาด ๆ ลบ ๆ เป็นร้อย ๆ ครั้งจนขาด
เพราะกลัวรูปที่วาดจะน่าขำ

ฉันเขียนและวาดเกือบทุกวัน
เพื่อเอาชนะนิสัยรักความสมบูรณ์แบบ

ฉันไม่มีทางเขียนข้อความดี ๆ
วาดรูปสวย ๆ ได้ทุกวัน
แค่เริ่มลงมือทำแบบไม่กลัวเกรง

ถ้อยคำแปลก ๆ ภาพวาดที่ขีดเขียน
เห็นแบบนั้นแล้ว
ต่อให้อายก็ต้องยอมรับ

งานเขียนแบบนี้ก็มี ภาพวาดแบบนี้ก็ด้วย
ฉันกับผลงานของฉัน ไม่ว่าจะทางใด
ก็ไม่มีทางสมบูรณ์แบบ

หากไม่ชอบประโยคแรก ก็แค่แก้มันเสียใหม่
หากแขนข้างหนึ่งแลดูพิลึก
ลบแล้ววาดใหม่จะเป็นไร

ถ้าเราไม่เริ่ม
มันก็จะเป็นแค่ผลงานที่ไม่มีวันถูกค้นพบ

ขอแค่วันนี้ยังเขียน ยังวาด
เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

🕶️ ฉันชอบความพยายามของตัวเอง

ฉันชอบความพยายามของตัวเอง

ที่ไม่ว่าใครก็มาดูหมิ่น
หรือด้อยค่าไม่ได้

ความเจื้อยชา
เป็นกังวล อับอาย

ล้วนคือการต่อสู้อย่างหนัก

แม้ในเวลาที่ไม่ก้าวหน้า

ฉันก็ยังก้าวหน้าอยู่

ฉันอยากสร้างสิ่งยิ่งใหญ่
แม้จะเป็นการสร้างแบบขอไปที

จริงๆ ก็รู้อยู่แล้วละ
ว่าไม่มีวันเป็นไปได้

เพราะแบบนั้นถึงต้องทุ่มเท
จำลองสถานการณ์ในหัว

เตรียมพร้อม ผิดพลาด อับอาย
แต่ยังลุกขึ้นต่อ

อยากทำให้เต็มที่
เพราะไม่อยากมานั่งเสียดาย

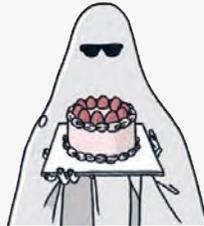
เตรียมรับมือกับความกังวลที่จะผุดขึ้นมา
คือสิ่งที่ดีที่สุดในที่ฉันทำได้

ฉันไม่มีเคล็ดลับอะไรหรอก
ออกจะโง่เขลาด้วยซ้ำไป

แต่ยังไงมันก็คือ 'ที่สุด'
ที่ฉันไม่อาจเสียใจ

ในความพยายามของฉัน
ไม่มีสิ่งไหนเลยที่ไร้ค่า

ไม่เลยแม้แต่สิ่งเดียว

ฉันเชื่อว่าความอับอาย
ฉันเปลี่ยนเป็นประสบการณ์

ความโง่เขลาจะสูงงอมเป็นทักษะ

ตอนนี้ ฉันจะเชื่อใจตัวเอง

🕶️ หนึ่งเดียว

สิ่งที่มีเพียงหนึ่งเดียว น่าเศร้าันะ
ว่าไหม

การกลายเป็นจุดอ่อนต่อกัน
สิ่งเหล่านั้นมักเกิดขึ้นได้ยาก

ยากจะรู้ตัว แต่รู้อีกที
ก็เกิดขึ้นไปแล้ว

สิ่งล้ำค่ามีเพียงหนึ่งเดียว
แม้เป็นตุ๊กตาที่ผลิตจากโรงงานเหมือนกัน
แม้คนอื่นจะมองว่า 'ซื้อมันแล้ว' แล้ว
แต่ไม่ใช่เลย

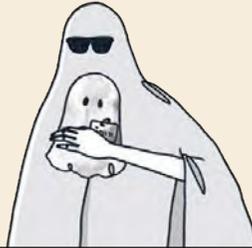
ก็เหมือน 'มั้งแท' เพื่อนตุ๊กตา
ตัวเก่าของฉัน ที่มีแค่ตัวเดียว

ฉันตั้งชื่อให้
เรียกชื่อเล่น

หัวเราะ ร้องไห้
สีหน้าเรียบเฉย นิ่งสงบ

ยังได้ใช้เวลาร่วมกัน

ก็ยังมีความไม่อาจเทียบ
จนกลายเป็นหนึ่งเดียวของฉันในที่สุด

แล้วเมื่อมี 'หนึ่งเดียว' เกิดขึ้น
ทำไมฉันถึงร้องไห้แบบนี้ล่ะ

คงเพราะรู้ว่า
ทุกสิ่งย่อมมีจุดจบ

เพียงแค่ใคร
จะหายไปก่อนเท่านั้น

จากหนึ่งเดียวกลายเป็นจุดอ่อน
เพราะหนึ่งเดียวคือสิ่งพิเศษ

และฉันก็ไม่อยากเสียสิ่งพิเศษไป
สิ่งที่ทำให้ฉันร้องไห้จึงมักเป็นสิ่งที่ล้ำค่า

เวลาคนบอกให้ลืมอดีต เชื่อในพลังของเวลา
ฉันไม่เคยเชื่อเลย

แต่พอนึกถึง 'หนึ่งเดียว' เหล่านั้น
ก็อดเชื่อไม่ได้

เราต่างแบ่งปันเวลาร่วมกัน

สุดท้ายก็แบ่งปันหนึ่งเดียวนั้น
จนมันกลายเป็นจุดอ่อนของเราเอง